

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23CoCsp/56/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2220200293
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 12. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bundzelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2220200293.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Bundzelová a sudcov: Mgr. Fedor Benka a Mgr. Katarína Arnouldová, v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, zast.: Remedium Legal, s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 53 255 739, proti žalovanej: V. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom M.. P. XX, R. P., o zaplatenie 287,26 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 21Csp/3/2020 zo dňa 16. februára 2021 výlučne voči výroku II. v časti o výške náhrady trov konania, takto

rozhodol:

I. Odvolanie sa o d m i e t a .

II. Žalovanej sa nárok na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 287,26 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z 287,26 eura od 30.04.2019 do zaplatenia, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku a výrokom II. rozhodol, že žalobca má voči žalovanej nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %, a to v sume 81,26 eura na trovách právneho zastúpenia a v sume 17 eura ako náhradu za zaplatený súdny poplatok, celkovo v sume 98,26 eura, ktoré je žalovaná povinná zaplatiť do troch dní od právoplatnosti rozsudku k rukám právneho zástupcu žalobcu. Súd rozsudok vo výroku II. odôvodnil tým, že o trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Keďže žalobca bol plne úspešný, súd mu v súlade s citovaným zákonným ustanovením priznal náhradu trov konania vo výške 100 %. O ich výške súd rozhodol podľa § 262 ods. 2 CSP s prihliadnutím na čl. 17 základných princípov CSP, t. j. v súlade s princípom rýchlosti a hospodárnosti konania. Súd žalobcovi priznal náhradu trov konania spočívajúcich v zaplatenom súdnom poplatku za podanú žalobu, a to vo výške 17 eura a na trovách právneho zastúpenia 98,26 eura (2 x 27,89 eura úkony právnej služby s DPH + 2 x 12,74 eura režijný paušál s DPH). Nepriznal mu náhradu trov konania, ktoré vznikli pred podaním žaloby, t. j. predžalobná výzva, keď pri rozhodovaní o náhrade trov konania sa vychádza zo skutočností, že procesným okamihom, od ktorého možno hovoriť o trovách konania je začatie súdneho konania a dovedy sa nejedná o trovy konania vzhľadom na ustanovenie § 251 CSP, aj keď tento nárok je spojený so súdnym konaním.

2. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca prostredníctvom právneho zástupcu. Žalobca uviedol, že odvolanie podáva v časti výroku o nároku na náhradu trov konania z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a z dôvodu, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

3. S poukazom na ust. § 251, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP, § 13a ods. 1 písm. a), c), d), § 16 ods. 3 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb žalobca namietal, že prvoinštančný súd mu nepriznal náhradu trov právneho zastúpenia, na ktorú má právo. V podanej žalobe si vyčíslil trovy právneho zastúpenia za 3 úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie žaloby a predžalobná výzva) vrátane 3 režijných paušálov. Zo strany žalobcu boli vykonané a uplatnené len úkony, ktoré boli nevyhnutne potrebné pre dosiahnutie úspechu vo veci. Pokus o zmier, ktorý zaslal pred podaním žaloby žalovanej, spĺňa všetky podmienky kvalifikovanej predžalobnej výzvy. Žalovaná je v ňom upozornená na výšku pohľadávky, na úroky z omeškania a ďalšie poplatky súdneho a exekučného konania. Zároveň sú v ňom uvedené aj platobné údaje na splatenie pohľadávky a kontaktné údaje pre mimosúdne vyriešenie záležitosti. Dňa 15.06.2019 nadobudla účinnosť novela vyhlášky o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb. V zmysle ust. § 13a ods. 1 písm. d) novelizovaného znenia vyhlášky sa za samostatný úkon právnej služby považuje aj vypracovanie predžalobnej výzvy. Cieľom uvedenej novely v zmysle dôvodovej správy k vyhláške je „zabezpečiť, aby advokátom bolo umožnené vyúčtovať si ako úkon právnej služby v občianskom konaní aj predžalobnú výzvu, nakoľko kvalifikovanou predžalobnou výzvou možno v konečnom dôsledku odvrátiť súdne konanie a teda má svoj účel, v dôsledku čoho by advokátom mala byť priznávaná odmena za takýto úkon v rámci náhrady trov právneho zastúpenia.“ Žalobca v odvolaní poukázal na právny princíp „Lex superior derogat legi inferiori“, ktorý znamená, že ak existuje rozpor medzi ustanoveniami dvoch právnych predpisov rôznej právnej sily, prednosť má predpis vyššej právnej sily. V danom prípade je však aplikácia predmetného princípu vylúčená, nakoľko CSP neupravuje spôsob určenia a výšku odmeny, náhrady hotových výdavkov a náhrady za stratu času advokáta za právne služby poskytované klientom. V zmysle uvedeného teda nie je možné nepriznať náhradu odmeny advokáta za predžalobnú výzvu ako úkon právnej služby s jednoduchým odkazom na ust. § 251 CSP, nakoľko predmetné ustanovenie zákona v žiadnom prípade neupravuje spornú problematiku na rozdiel od vyhlášky, čím sa vylučuje aplikácia nadradeného zákonného právneho predpisu. V CSP nie sú stanovené žiadne obligatórne fázy procesu a ponecháva sa zodpovednosť za dodržanie princípu procesnej ekonomie konajúcemu sudcovi. Konanie sa však stále berie ako jeden celok, ktorého začiatok je stanovený momentom podania žaloby a koniec právoplatným skončením veci. Ak by sa prijala predmetná premisa, že procesným okamihom, od ktorého možno hovoriť o trovách konania, je začatie súdneho konania, pričom dovtedy nejde o trovy konania, v takom prípade nemožno hovoriť o trovách konania v ponímaní spomínaného ust. § 251 CSP ani pri úkonoch právnej služby, akými sú prevzatie a príprava zastúpenia, či podanie samotného žalobného návrhu, nakoľko tieto úkony budú vždy s prihliadnutím na časový horizont vykonané pred začatím súdneho konania. Ak však súd prvej inštancie považuje predmetné úkony právnej služby za úkony vynaložené priamo v súvislosti s konaním na súde, na rozdiel od predžalobnej výzvy, žalobca opätovne poukazuje na samotnú dôvodovú správu k spornej novele vyhlášky. V článku 7 CSP normuje jednu zo základných princípov a povinností civilného súdu, a tou je obligatórne prioritizovanie zmierlivého riešenia sporu, pričom daný účel v rámci predsúdneho konania sleduje práve predžalobná výzva advokáta, najmä ak je predmetom konania peňažná pohľadávka. Úkon právnej služby, akým je predžalobná výzva, takisto v žiadnom prípade nemožno kategorizovať ako náklad spojený s uplatnením pohľadávky v ponímaní ust. § 121 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), nakoľko tento úkon je potrebné bezpodmienečne subsumovať pod trovy právneho zastúpenia poskytované po prevzatí zastúpenia advokátom, ba dokonca priamo súvisí so samotným konaním na súde v prípade, že subjekt, ktorému je takáto predžalobná výzva adresovaná, ostane pasívny. Podľa žalobcu novela vyhlášky odstránila pochybnosť o tom, či možno predžalobnú výzvu považovať za trovy právneho zastúpenia (teda nie za príslušenstvo pohľadávky), a to práve tým, že tento úkon zaradila samostatne medzi úkony, za ktoré patrí advokátovi odmena. Z uvedeného dôvodu nie je možné, aby si žalobca v zmysle výzvy súdu prvej inštancie uplatnil spornú odmenu advokáta za predžalobnú výzvu v rámci nákladov spojených s uplatnením pohľadávky. V tejto súvislosti žalobca poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 9Csp/86/2019 zo dňa 02.02.2021. Porovnaním petitu žaloby s výrokom rozsudku vo veci samej jednoznačne vyplýva, že žalobe žalobcu bolo vyhovievané v celom rozsahu, t. j. žalobca mal vo veci plný úspech, preto mu vznikol nárok na plnú náhradu trov konania voči žalovanej.

4. V prípade nestotožnenia sa s vyššie uvedenou argumentáciou žalobca poukázal na skutočnosť, že civilné sporové konanie je ovládané zásadou iura novit curia (práva pozná súd), v dôsledku čoho je zrejmé, že právne predpisy nie sú predmetom dokazovania, preto ich konajúci súd musí poznať. Strany sporu nie sú povinné uplatniť nárok, ani obranu proti nemu právne kvalifikovať, pretože právna kvalifikácia veci je vecou súdu. Ak teda súd rozhoduje o peňažnom plnení, ktoré vychádza zo skutkových

tvrdení, ktoré umožňujú posúdiť nárok po právnej stránke aj podľa iných noriem, ako je žalobcom navrhované, resp. výsledky vykonaného dokazovania umožňujú podriaďiť uplatnený nárok pod iné hmotnoprávne ustanovenie, než akého sa žalobca dovoláva, je povinnosťou súdu uplatnený nárok takto posúdiť, a to bez ohľadu na to, či v žalobe právny dôvod požadovaného plnenia je alebo nie je uvedený, alebo je uvedený nesprávne. Nemožno preto uprieť súdu, aby v spojení so skutkovými zisteniami urobil sám odlišné, právu zodpovedajúce hodnotenie žalobou uplatneného plnenia. V tejto súvislosti žalobca v odvolaní uviedol, že podanou žalobou uplatnený nárok na zaplatenie sumy vo výške 40,63 eura, pozostávajúcej z jedného úkonu právnej služby (predžalobná výzva) a jedného režijného paušálu k úkonu právnej služby, mohol byť v prejednávanej príhode zo strany súdu právne posúdený ako nárok na zaplatenie príslušenstva pohľadávky podľa § 121 ods. 3 OZ, a to bez ohľadu na to, že žalobca takto uplatnený nárok špecifikoval v žalobe ako nárok na náhradu trov konania.

5. Žalobca sa ďalej nestotožnil ani so spôsobom, akým súd prvej inštancie rozhodol o výške náhrady trov konania, kedy priamo v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, rozhodol aj o výške náhrady trov konania, pričom svoj postup odôvodnil poukazom na čl. 17 CSP. Uvedený postup prvoinštančného súdu nemá oporu v aktuálnej právnej úprave, ktorá výslovne zverila právomoc o rozhodovaní o výške náhrady trov konania (na základe nároku, o ktorom bolo rozhodnuté v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí) vyššiemu súdnemu úradníkovi, ktorý na tento účel rozhodne samostatným uznesením. Pokiaľ by zákonodarca mal úmysel umožniť rozhodnúť o výške náhrady trov konania aj sudcovi, ktorý vydáva rozhodnutie, ktorým sa konanie končí, potom by to celkom jednoznačne pretavil do znenia ust. § 262 CSP, v rámci ktorého mohol ustanoviť výnimku, že o výške náhrady trov konania možno v záujme rýchlosti a hospodárnosti konania rozhodnúť aj v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Ak však procesný kódex takýto postup neupravuje, potom je potrebné postupovať striktnie v zmysle ust. § 262 ods. 2 CSP, ktorým zákonodarca explicitne a bez výnimky zveril rozhodovanie o výške náhrady trov konania vyššiemu súdnemu úradníkovi, a to v samostatnom uznesení po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí. V tejto súvislosti žalobca poukázal na nález Ústavného súdu SR č. k. II. ÚS 796/2016 - 65 zo dňa 22. júna 2017. Podľa žalobcu mal prvoinštančný súd napadnutým rozsudkom rozhodnúť iba o nároku na náhradu trov konania - a to tak, že žalobcovi prizná voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, nakoľko žalobca mal vo veci plný úspech. Súd však v predmetnom rozsudku rozhodol aj o výške náhrady trov konania, o ktorej by mal rozhodovať vyšší súdny úradník, a to po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, čím súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

6. Záverom svojho odvolania žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle ust. § 388 CSP ho zmenil tak, že žalobcovi prizná voči žalovanej nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 %, pričom o výške takto priznanej náhrady trov konania rozhodne vyšší súdny úradník samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, v ktorom vyšší súdny úradník prizná žalobcovi náhradu trov konania aj za uplatnený úkon právnej služby - predžalobná výzva a zároveň odvolací súd prizná žalobcovi voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Alternatívne žalobca navrhol zrušenie rozsudku v napadnutej časti v zmysle ust. § 389 ods. 1 CSP a vrátenie veci v zrušenej časti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

7. Žalovaná odvolací návrh nepodala a k odvolaniu žalobcu sa nevyjadřila.

8. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 ods. 1 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné, postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 CSP a contrario) odvolanie odmietol.

9. Podľa § 124 ods. 1 CSP každé podanie sa posudzuje podľa jeho obsahu.

10. Odvolací súd konštatuje, že odvolanie žalobcu podľa jeho obsahu smeruje voči výroku II. rozsudku súdu prvej inštancie, avšak iba voči časti o výške náhrady trov konania. Ako už bolo vyššie uvedené, súd prvej inštancie výrokom II. rozsudku rozhodol jednak o nároku na náhradu trov konania, keď žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % a súčasne v tom istom výroku rozhodol aj o výške náhrady trov konania, ktoré vyčísľil celkovou sumou 98,26 eura (81,26 eura na trovách právneho zastúpenia a 17 eura ako náhrada za zaplatený súdny poplatok) a na zaplatenie ktorých zaviazal žalovanú. Z obsahu odvolania žalobcu je zrejmé, že tento sa nestotožňuje s priznanou

výškou náhrady trov konania. Výrok o priznanom nároku na náhradu trov konania v rozsahu 100 % nijako nerozporuje.

11. Podľa § 212 ods. 1 CSP rozsudkom rozhoduje súd vo veci samej.

12. Podľa § 234 ods. 1 CSP súd rozhoduje uznesením, ak nerozhoduje vo veci samej.

13. Podľa § 355 ods. 1 CSP proti rozsudku súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie, ak to zákon nevylučuje.

14. Podľa § 355 ods. 2 CSP proti uzneseniu súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie, ak to zákon pripúšťa.

15. Podľa § 357 CSP odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o

- a) zastavení konania,
- b) odmietnutí podania vo veci samej,
- c) odmietnutí žaloby na obnovu konania,
- d) návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia,
- e) zrušení neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia podľa § 334 a 335 ods. 1,
- f) návrhu na opravu chýb v písaní a počítaní a iných zrejmych nesprávností, okrem odôvodnenia,
- g) zamietnutí návrhu na doplnenie rozsudku,
- h) zamietnutí návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie,
- i) návrhu na predbežnú vykonateľnosť rozsudku,
- j) odklade vykonateľnosti rozhodnutia,
- k) povinnosti zložiť zábezpeku vo veciach práva duševného vlastníctva,
- l) zabezpečení dôkazného prostriedku,
- m) nároku na náhradu trov konania,
- n) prerušení konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) a § 164,
- o) návrhu na uznanie cudzieho rozhodnutia, o návrhu na vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia a vo veciach výkonu cudzieho rozhodnutia.

16. Podľa § 386 písm. c) CSP, odvolací súd odmietne odvolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému odvolanie nie je prípustné.

17. Podmienkami prípustnosti odvolania sú spôsobilý predmet odvolania, zachovanie zákonnej lehoty na podanie odvolania, procesná legitímácia odvolateľa a dodržanie zákonných náležitostí odvolania.

18. V zmysle procesnej úpravy je odvolanie prípustné proti rozsudku súdu prvej inštancie iba vtedy, ak to zákon nevylučuje a proti uzneseniu súdu prvej inštancie iba vtedy, ak to zákon pripúšťa.

19. V prejednávanej veci odvolanie smeruje výlučne proti výroku II. rozsudku prvoinštančného súdu, a to iba voči časti o výške náhrady trov konania. Tento výrok, i keď je obsiahnutý vo výrokovej časti rozsudku, má povahu uznesenia, nakoľko ním súd nerozhodol vo veci samej. Vzhľadom na uvedené je potom potrebné posudzovať prípustnosť odvolania proti tomuto výroku iba v zmysle ust. § 355 ods. 2 v spojení s § 357 CSP. Z citovaného ust. § 357 CSP vyplýva, voči ktorým uzneseniam zákon odvolanie pripúšťa. Je evidentné, že zákon proti rozhodnutiu súdu, ktorým súd rozhodol o výške náhrady trov konania, odvolanie nepripúšťa. Z ust. § 357 ods. 1 písm. m) CSP vyplýva prípustnosť odvolania iba voči rozhodnutiu o nároku na náhradu trov konania, nie však voči rozhodnutiu o výške náhrady trov konania. Prípustnosť odvolania proti rozhodnutiu o výške náhrady trov konania nemôže podľa odvolacieho súdu ovplyvniť ani to, že súd prvej inštancie strany sporu nesprávne poučil o možnosti podať odvolanie aj voči tejto časti rozsudku. Nakoľko odvolanie bolo podané proti výroku II. prvoinštančného rozsudku v časti o výške náhrady trov konania, proti ktorému zákon odvolanie nepripúšťa, odvolací súd podané odvolanie odmietol podľa ust. § 386 písm. c) CSP bez toho, aby sa odvolaním vecne zaoberal.

20. Hoci odvolací súd odvolanie žalobcu odmietol, považuje za potrebné k veci dodať, že i keď ust. § 262 ods. 2 CSP zveruje rozhodovanie o výške náhrady trov konania súdnym úradníkom, toto ustanovenie podľa názoru Ústavného súdu SR vysloveného v uznesení č. k. PL. ÚS 10/2019 - 11 zo dňa 30. januára 2019 nemožno vykladať príliš formalisticky. Nemožno totiž a priori vylúčiť, že by o výške náhrady trov

konania nemohol rozhodnúť aj sudca. Napriek kogentnosti ust. § 262 ods. 2 CSP takéto rozhodnutie sudcu spĺňa všetky atribúty súdneho rozhodnutia. Problém by mohol vzniknúť len v tom, že proti rozhodnutiu sudcu o výške náhrady trov konania by nebolo prípustné odvolanie (§ 357 CSP a contrario), avšak z ústanoprávneho hľadiska súdne konanie nie je povinne dvojinštančné s výnimkou vecí trestných. Ani čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd negarantuje samotné právo na odvolanie na súd vyššej inštancie a dvojinštančnosť, ako vyplýva aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Le Compte, Van Leuven a De Meyere proti Belgicku zo dňa 23.06.1981, Adolf proti Rakúsku zo dňa 26.03.1982, Feldbrugge proti Holandsku zo dňa 29.05.1986), nie je všeobecnou zásadou civilného súdneho konania. Vzhľadom na prezentovaný názor Ústavného súdu SR je teda možné konštatovať, že nie je vylúčené, aby o výške náhrady trov konania rozhodol aj sudca súdu prvej inštancie. V súlade s procesnou úpravou CSP upravujúcou trovy konania je však podľa odvolacieho súdu žiaduce, aj v takom prípade, zachovať dvojfázovosť procesu rozhodovania o trovách konania (výnimku predstavuje rozhodovanie o trovách konania v platobnom rozkaze), t. j. najprv rozhodnúť o nároku na náhradu trov konania a až následne samostatným uznesením rozhodnúť o výške náhrady trov konania.

21. Odmietnutie odvolania má v podstate rovnaké následky ako zastavenie konania, pri ktorom sa skúma procesné zavinenie. Z uvedeného hľadiska žalobca zavinil, že jeho odvolanie bolo odmietnuté, preto v odvolacom konaní fakticky plne úspešnej žalovanej vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania voči v odvolaní neúspešnému žalobcovi. Z dôvodu, že žalovanej, ale preukázateľne a účelne nevznikli žiadne výdavky v súvislosti s odvolacím konaním (v odvolacom konaní bola pasívna), ako to predpokladá § 251 CSP, odvolací súd žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal s poukazom na čl. 4 ods. 2 CSP.

22. Uznesenie bolo senátom odvolacieho súdu prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).